

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμοῦντες χρόνον
ἐστὴν κλεινὴν ἐδρεύουσαν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια ἐνιακόσα κι' ἑξή
κι' ὄλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὅσ' τὸ χέρι.

Ἐνὰ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς σωτηρίου.

Ἐνιακόσα πενήντα κι' ἑπτὰ
καὶ κοσμήματα κλέβουν στρεπτά.

Φασουλῆς ὁ φρενήρης κι' ὁ Φερὴδ ὁ Βεζύρης.

Μπουγιουρούμ...καλῶς σέ βρῆκα...
ἴπες μου λόγους ὅλο γλύκα.
Σέφερμ, κουζοῦμ Βεζύρη,
δέξου με τὸν κακομοῖρη.
Ἀγαπῶ καὶ τὸν Σουλτάνο
κι' ὅλο τεμενάδες κάνω.

Ἐλα κάθισε κοντά,
ἔλα, τζάνουμ, γκέλ μπουρντά
μέσ' στὸν μουσαφίρ ὄντᾶ.

Φέρε γρήγορα τσιμποῦκι, φέρε γρήγορα σερμπέτι.
Ἰστὸν Ρωμὴν τὸν τσαναμπέτη,
κι' ἄς ἀπλώσωμε, Φερὴδ,
μὲ ραχάτι τὴν ἀρίδ,
κι' ἄς μιλήσωμε κρυφά
ζαπλωμένοι σὲ σοφᾶ.

Συμμαχία τώρα κι' ἄλλη,
ποῦ πηδᾶτε καὶ πηδοῦμε...
συμμαχία βγήκε πάλι,
κι' ἔνιντε μπακαλοῦμ νά' δοῦμε.

Συμμαχία μυστική,
φέρε γρήγορα ρακί.
Κάθισέ με σὲ μεντέρι,
σφίξε μου, Φερὴδ, τὸ χέρι.
Τί χαρά μας!..τραλαλό...
φίλα με νά σέ φιλῶ.

Πάλι με τῆς συμμαχίας μου γανώσανε τὸν νοῦ μ',
φέρε καὶ ραχάτ λουκούμι,

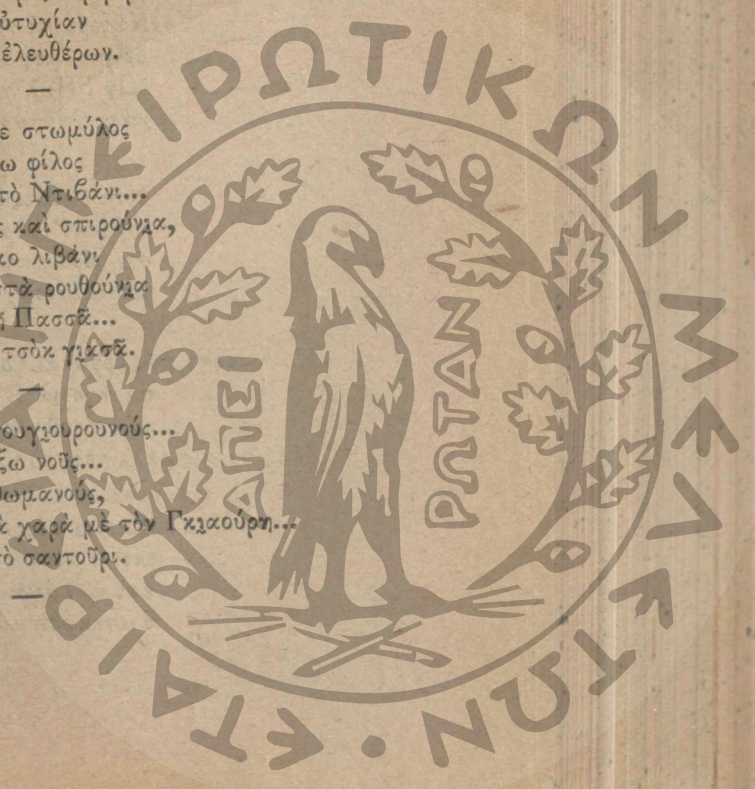
φέρε καὶ καμμά Χανούμ
μὲ σαλβάρι καὶ πασοῦμι.

Πάντα σύμμαχοι καὶ φίλοι...
γεῖά σου Πατισάχ καὶ Πύλη.
Ὡχ! Ἐφέντη μ' πῶς μ' ἀρέσει
μία συμμαχία τέτοια...
δῶσε μου νά βάλω φέσι,
ἔξω λύπαις καὶ σεκλέτια.

Ἀπὸ τὴν Ἀθήνα φθάνω
κι' ὅλο τεμενάδες κάνω.
Ἐρχομαι καθ' ὕψηλὴν
τῶν Ἑλλήνων ἐντολὴν
νά συνάψω συμμαχίαν
μὲ τὴν Πόρτα πρὸς συμφέρον
καὶ μεγάλην εὐτυχίαν
ἀλυτρώτων κι' ἐλευθέρων.

Ὅπως πάντοτε στωμύλος
ἔρχομαι νά γίνω φίλος
μὲ τῆς Πύλης τὸ Ντιβάν...
φέρνω μπόταις καὶ σπιρούνα,
μὰ καὶ μπόλικο λιβάνι
γιὰ νά κάψω στὰ ρουθούνα
κάθε σεβνταλή Πασσᾶ...
ὦχ! Ἐφέντημ, τὸς γιάτᾶ.

Φερ.— Τζάνε μου, μπουγιουρουνός...
τόκα μία κι' ἔξω νοῦς...
δόξα' στοὺς Ὀθωμανούς,
ποῦ θὰ κάνουν συμμαχία μὴ χαρά μὲ τὸν Γκιαούρη...
ὦχ! βαρεῖτε τὸ σαντούρι.

Φα. — Τὸ κεφάλι θά στουπίρη
κάθε ρήτορος Ρωμηοῦ...
δὸς μου γρήγορα, Βεζύρη,
καὶ νερό τοῦ Τζεμίσι.

Φερ. — Πῶς σέ λένε;

Φα. — Φασουλῆ.

Φερ. — Τόκα μία, σεβνταλῆ.

Φα. — Τόκα μία παραπάνω
γιά τὸν Πατισάχ Σουλτάνο.

Φερ. — Ἀφεριμ, Γκιουρ ζευζέκη.

Φα. — Ἐμαθα καλὰ πῶς στέκει,
πῶς ξανάγινε περδίκι,
κι' ὅπως πρὶν καρδαμωμένος
φαίνεται σὺ Σελαμλῆκι,
κι' ὅλο χαίρεται τὸ γένος.

Ἐμαθα πῶς ὁ Σουλτάνος, ποῦ τὸν πρέμουν οἱ Σουλτάνοι,
ἀπεφάσισε σὺ τέλος τὴν ἐγγεῖρσι νὰ κάνει,
κι' ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ στέχω γιὰ παρηγοριὰ κοντὰ του,
καὶ νὰ δέωμαι μαζί
πάντα δυνατὸς νὰ ζῇ,
καὶ ν' ἀφήσουν ἀνερχίαν τὴν Μεγαλειότητά του.

Φερ. — Ἀφεριμ, Γκιουρ τσιφούτη,

τόκα κι' ἄλλη, κουρβαντζῆ.
Γιὰ τὴν συμμαχία τούτη
νοιώθω μέσα μου σεβνταῖ.

Χαζρετλού, μιτζίμ Βεζύρη,
δέξου μου σὺν μουσαφίρη.
Ἐρχομαι τὰ σὰς' μιλήσω,
χέρια σὰς νὰ πιπιλίσω
κι' ἵπποντάρι νὰ φιλήσω.

Με τὴν συμμαχία τούτη λάμπουν γύρω μας βουνὰ
καὶ πελάγη γαλανὰ
βρέμοντ' ἐρισμ' ἀραγὰ...
δῶστε μου Σοφτὰ καλέμια,
πάρτετ' ἐστὰ χαρέμια
δοῦλο καὶ Κισλάραγα.

Νάξερὸς τί νταλίκι
δείχνω μὲς σὺν καφενέ...
Φερ. — ὦχ! Παλληκαρὰ κι' ἀσίκη,
κάτσε πὲς μας ἀμανέ.

Φα. — Νοιώθω, Βεζύρη μου, θυμὸ
γιὰ κάθ' ἐχθρό μας νάνο...
δὲν ξέρεις πόσον ἐκτιμῶ
τὸν Πατισάχ Σουλτάνο.

Κυττάξετε πῶς ἔρχομαι γονατιστὸς ἐμπρός σας...
παρηγοριὰ σὲ σὰς θά' βρῶ,
κι' ἀπὸ τῶν Φράγκων τὸν σταυρὸ
δέκα φορὰς καλλίτερο τὸ μισοφέγγαρό σας.

Ἐκεῖνο μέσῳ τῶν φλογῶν,
ἐκεῖνο μέσῳ τῶν σφαγῶν
καὶ τῶν ἀγρίων φόνων
ἀνεστηκώθη μόνον.

Τοὺς Φράγκους τοὺς προστάτας μας, τοὺς ἐν
τοὺς ἐπλάσε, Βεζύρη μου, μεγάλη βουδκιμὰ,
καὶ σὺν γυπῶν τὰ στόματα μὰς ἀφῆταν μὴ
καὶ γιὰ προσφύγων κοπετοὺς παθίνουν κουρβαντζῆ.

Σεῖς αἰωνίως ἄξεστοι περνάτε τὸν καιρὸ σας
κι' ἐκεῖνοι λέγοντ' εὐγενῆ, πολιτισμένῳ πλάσματι,
ἐγ' ὁμῶς πάντα προτιμῶ τὸ μισοφέγγαρό σας
τῶν σκλάβων τῶν Χριστιανῶν νὰ φέγγη τὰ γυμνά.

Φερ. — Ὅλοι τώρα σὰς μισοῦν...
ἀξιαμπλὰρ χαῖρ' ὁλοῦν.

Φα. — Μποῦ ντουνιζῆ τσαρκὶ φελέκτιρ
ἀσκαρσοῦν τσιβιρενέκτιρ.

Ὁ ντουνιζῆς μὲ σφαῖρα μοιάζει, κι' ὁ καθένας ἀς
τὸν καθέναν, κύρ Βεζύρη, ποῦ μπορεῖ καὶ τὴν γυμνὰ.

Λοιπὸν ἂς γίνη σήμερα μποῦ γιγὼν μὴ συμμάχου
καὶ ν' ἀγοράξετε καὶ σεῖς τοῦ Στόλου μας λαχίμ
Ἄς συμμαχήσωμε θερμά,
δεχθῆτε μας μ' ἀγάπη,
μαζί νὰ τρώμε παστουρμα
κι' ὀρεκτικὸ κιμνάπι.

Οἱ Βούλγαρ' οἱ κερατάδες,
πρῶτοι φονιάδες κι' ἀχμικλάδες,
πολλὰ παλούκια πῆδησαν καὶ κάνουν νταβαντζῆ,
μὰ σεῖς καλὰ κι' ἐν μέρους μας τοὺς τριψάτε πῶς.

Καλὰ τὸν σιγυρίσατε κι' ἐκεῖνον τὸν Κοδούρη,
τὸν λυσσασμένο μοῦργο.
Τραβάτε στὴν πρωτεύουσα τῆς Σόφιας ἱππεῖς
καὶ κάντετ' ἐντὶ πρὸς καὶ καραγκιζῆ μπερτε
Βαρεῖτε τοὺς ἀλύπητα, ριχθῆτε σὺν λεφτοῖς,
κι' ἀπάνω των νὰ κάνετε κι' ἐν μέρους μας γιουρτῆ.

Ἐσεῖς γιὰ μὰς νὰ μάχεσθε κι' ἐμεῖς νὰ σὰς λαμπρῶν
μὲ λόγων νικητήρια,
καὶ νὰ σὰς ἐνθαρρύνωμε
μὲ τὰ συλλαλητήρια.

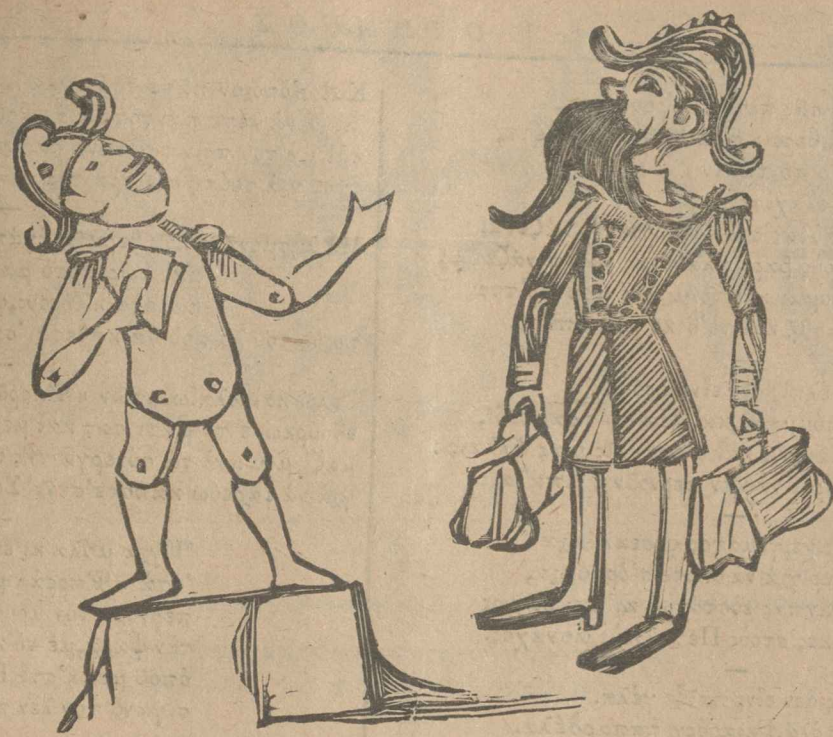
Ἐσεῖς νὰ ρίπτεσθε γιὰ μὰς ἐν μέσῳ τῶν ἀγίων
κι' ἐμεῖς γιὰ σὰς νὰ τρέχωμε σὺν τὰς τὰς τῶν
Σεῖς ἄνδρες νὰ γυρεῦτε γερούς κι' ἀρήφίλους
κι' ἐμεῖς νὰ στέλλωμε σικιάς καὶ ξενικούς δακτύλους.

Σεῖς ἀπὸ μὰς νὰ θέλετε στρατεύματα καὶ σὺν
μαζίμ, πολεμοφόδια, καὶ μυδραλιοβόλους,
κι' ἐμεῖς νὰ στέλλωμε σὲ σὰς πολυετῆ Συντάγματα.

Φερ. — Χαῖρ' ὁλὰ... μὰς δίνετε πολὺ σπουδαῖα παρτιζῆ.

Φα. — Σὰς κουβαλῶ καὶ σχέδια σοφῶν Ἑλλήνων
μεθόδους νέας τακτικῆς
καὶ σοβαρὰς πολεμικῆς,
ποῦ σὲ τραπέζια τῶν καὶν παντοῦν καρρενέδων.

Πάρτε τα καὶ διαβάστε τα νὰ δῆτε πῶς κτυποῦν
κάθε μοπακτὴν καὶ βάρβαρο καὶ μπόγια κι' ἄλλους
πάρτε τα καὶ διαβάστε τα, κι' ἐγὼ πολὺ λυποῦμαι
ποῦ τόσο πέρασε καιρὸς χωρὶς συλλαλητήρια.

Γιὰ συμμαχία σὰν κι' αὐτὴ μὴ γίνεσθε μουρμούρηδες
κι' ἂν ἐνικήσατε ποτὲ τοὺς τρομεροὺς Γκιουρηνδες,
μὰ μένουν τοῦτ' οἱ νικηταὶ καὶ σεῖς οἱ νικημένοι,
μόνο μ' ἐμὰς, Βεζύρη μου, θά' ἔγῃτε κερδισμένοι.

Φερ. — Χαῖρ' ὁλὰ, χαῖρ' ὁλὰ.
Φα. — Σὲ βεβαιῶ, Τουρκαλῆ,
πῶς θὰ περάσωμε καλὰ.

Φίλησέ με θερμά, καὶ μὴ δισώξης
τὸ γλυκὺ τῶν Ρωμηῶν Γκιουλμπαχάρ,
δώσετέ μας παρασημα δόξης,
Σεφφακὰτ καὶ Νισάν' Ἰφτιχάρ.

Στὸν Ρωμὸ προσκολλησέτε, κοῦκοι,
γιὰ νὰ δῆτε μ' αὐτὸν προκοπή,
ποῦ μὲ τόσο ξυπνὰ μαχμουρλοῦνι
καὶ τὸν λὲν καλντερίμ τσελεπῆ.

Ὁ Χαμίτ τοὺς Ρωμηοὺς ἂς τιμᾷ
κι' Ὁσμάνιδες χρυσοὺς ἂς κρεμᾷ
σὺν λαίμῳ καθένος ντελμπεντέρη,
Χαζιναντάρ καὶ τρανοῦ Σερασκέρη.

Δώσετέ μας ἀσκούς καὶ τουλούμια,
μαζιλάρια, σοφάδες καὶ στρώματα,
καὶ ραχὰτ ριζέτέ μας λουκούμια
σὺν ἀνοικτὰ μὰς νὰ πέσουνε στόματα.

Μὰ κι' ἐμὰς, τὸν Γκιουρ τὸν στωμόλο,
στείλετέ με σὴ Μένκα Χατζῆ,
καὶ φροντίζετε νὰ γέτε φίλο
τὸν Ρωμὸ, τὸν ἐτρεκ πατσατζῆ.

Ὁ Κορφαῖτης — θορρὸ πῶς τὸν ξέρεις —
εἶναι τώρα λαμπρὸς Σερασκέρης.
Σακαράκις φορεῖ καὶ σπιρούνικα,
καὶ τὸνώνει κι' ὕψονει τὸ φρόνημα,
καὶ φωνάζει : μαχαρία — πηρούνικα
ποῖος ἀπ' ὅλους μὰς ἔχει γι' ἀκόννημα.

Τί στρατοὺς ἐτοιμάζει, Βεζύρη,
ποῦ καὶ σεῖς θὰ τοὺς βρῆτε χαῖρι.
Τόκα μὰς στὴν ὕψιν τοῦ Κορφαῖτη,
ποῦ σκαρῶνι στρατοὺς μὲ ραχάτι,
καὶ σεφὲρ μὰς γενὰ κερδιόκτυπι,
κι' ἀπὸ τὴν ὀρεα βράδυ δὲν λείπει.

Τί τοῦφέμα καίνουμα μὰς φέρνει...
Ξανκέρη, Βεζύρη, μὰς στήν...
τὸ Κοδέρνο μὰς δίνει καὶ πέρνει,
καὶ ἐπεκέρη ἐσγὰτος τὸν Μιχα.

Γιὰ τῆς τόσας ἀγάπας μὰς κι' ἄλλη
Ξανκσφίξε, Φερὴ Τουρκαλῆ,
τὸ τιμποῦνι γεμίστε μου πᾶλι
καὶ χρυσὸ βάλετέ του λουλά.

Κι' ἡ μοῖρα μὰς κι' ἡ μοῖρα σὰς μὴ φάνεται πῶς γράφει
τὴν συμμαχία μὰς αὐτῇ... μὲς κι' ἀτῆρ πιλάφι,
καὶ καθὲρ ποῦ τρώγεται καὶ πίνεται σὺν τῷ πο...
μὴ λάβης μόνον γιὰ καφὲ, Βεζύρη μου, τὸν κόπο.

Ὁ Πατισάχ τὸν Βούλγαρο καλὰ τὴν ἐσιγύρισε
κι' ἐκ τῆς Εὐρώπης κατ' αὐτὰς καὶ τὸ Παλλὰκ' ἔγυρισε,
ὅπου μὲ τὸν Σουλτάνο σὰς ἔχει στενὴ φίλια...
σὲ τοῦτον σύμμαχο πιστὸ τοῦ Πατισάχ θά' ὀθῇ...
νὰ ταξιδέψῃ σκέπτεται ξανά στὴν Θεσσαλία,
ποῦ γίνεται σὰς ἐκλογὰς σιτοβολῶν εὐρύς.

Ἡ συμμαχία μας αὐτὴ σὰς ἦλθε σὰν ρουσφέτι,
καὶ φτοῦ κι' ἄλλὰ μπελιχθεροσιν σ' ἐκεῖνον τὸν σερέτη,
ὅπου σὲ τοῦτο πίστιν
δὲν ἔδωσ' ἐλαχίστην,

ἀφοῦ κι' ὁ Στόλος κατ' αὐτὰς στὸ Φάληρο γυμνάζεται
κι' ἀπὸ τοὺς βρόντους τοὺς βαρεῖς καθέννας μας τινάζεται,
κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ξαφνιάζομαι καὶ τὸ μισαλό μου φρίττει
ἐκ φόβου μήπως γκρεμισθῇ καὶ τὸ δίκό μου σπῇτι.

Ἡ νέα συμμαχία μας ἐλπίς δὲν εἶνε φρούδη...
τρέμω τῆς μπόμπαις, σύμμαχε, καὶ λέω τὸ τραγοῦδι,
ποῦ τραγουδοῦσαν σὲ καιροὺς καὶ σ' ἐποχαῖς μας ἄλλαις :
βάλε τὸ πάπλωμα μπερδὲ νὰ μὴν περνοῦν ἡ μπάλαις.

Κι' ἐγὼ πηγαίνω, σύμμαχε, γεμάτος φουσεκλήκια
μ' ἕνα τουφέκι Μάνλιχερ γιὰ νὰ σκοτώσ' ὀρτυκία,
κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς Πρίγκηπας εὐστόχως κι' ἀταράχως
σκοτώσ' ἐξήντα πέρδικες στοὺς Πεταλιούς μονάχους.

Ἡ νέα συμμαχία μας δὲν εἶνε παῖξε γέλα.
Φερ.—Χαῖρ δὲλ, χαῖρ δὲλ, Γκιουόρη παπαρδέλα.

(Ὁ Βεζύρης ἐσηκώθη, καὶ μὲ δύναμι μεγάλη
τὸ τσιμποῦκι του τσακίζει στοῦ συμμάχου τὸ κεφάλι.)

Ὁ μουγγὸς ὁ μουστακάτος Κρήτης Ἀρμοστής βαρδάτος.

Ἀφίνω γειὰ στοὺς φίλους μου καὶ γειὰ στοὺς ἰδικούς μου,
στοὺς γνωστικούς, στοὺς σιγηλούς, στοὺς συντηρητικούς μου.
Ἐνῶ καλὰ καθόμουν καὶ ἐψάρευα στὴν Αἴγινα
μέγας τῆς Κρήτης Ἀρμοστής μοῦ γράφανε πῶς ἔγινα,
κι' ἐκεῖνοι ποῦ τὸ μάθανε μοῦ λένε ποῦρι ποῦρι
πῶς μοῦλθε κελεποῦρι.

Ἀφίνει τὸ πουλάκι του
τὸ Τριανταφυλλάκι του
ὁ σιγηλὸς ψαῖρας,
φιλεῖ καὶ τὸν Στελλάκη του,
τὸν πρῶν Λιμηρᾶς.

Σὰν ὄνειρό παράξενο μοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο
ν' ἀφήσω τὸν Τοπάλη μου, τὸν Νέγρη μου, τὸν Μποῦτο,
κι' ἐκεῖνον τὸν Βοζίκη μου,
τὸν φίλο τὸν ἀσίκη μου.

Καθεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μου θὰ σταυροκοπηθῇ...
τώρα μοῦ βάζουν τρικαντὸ, μὲ ζῶνουν μὲ σπαθί,
καὶ σὲ Παλάτσια θὰ περνᾷ Χαλέπας ὁ καιρὸς μου
καὶ διεθνῇ στρατεύματα θὰ στέκουν σοῦζα μ' ἐπὶ μου.

Θάχω καὶ χωροφύλακας πιστοὺς κι' ἰδιαίτεροὺς,
μὰ θάχω καὶ τὸν Μόνακο καὶ τοὺς Καραμπινιέρους.
Πῶς Ἀρμοστή μ' ἐκάνανε δὲν εἶναι διόλου ψέμα,
μπορεῖ καὶ Πρίγκηψ νὰ γενῶ καὶ κατὶ παραπάνω,
κι' ἐγὼ, ποῦ πρῶτα πρόσκλησι πρόσμεν' ἀπὸ τὸ Στέμμα,
τώρα μὲ μιά μου προσταγὴ Πρωθυπουργοὺς θὰ κάνω.

Ἀφίνω πιά τὴν στρουγγα μου καὶ κλαίω σὰν παιδάκι
καὶ πάω νάβρω τὸν Σκουνητὴ καὶ τὸν Μιχελιδάκη.
Κι' ἂν φέρῃ κόσμον ἡ σιγὴ, νομίζω πῶς κι' ἐμὰς
πολλὰς φορὰς ἐκόσμησε μ' ἐξουσιῶν τιμάς.

Καὶ σ' ὅποιον πᾶτε τέλειγκα καὶ σ' ὅποιον πᾶτε στρουγγα,
λίγα νὰ λέτε πάντοτε γιὰ νᾶσθε σεβαστοί,
καὶ μὴ τοῦ πρὶν τσοπάνη σας ξεχάσετε τὴν μουγγα,
ὅπου γιὰ τούτη σήμερα τὸν κάνουν Ἀρμοστή.

Μὴ λησμονῆτε τῆς θερμῆς ἀγάπης μας τὰ χὰδι
καὶ τώρα στὸ μαντύλι μου
βάλετε κλήρους, φίλοι μου,
ποῖος τοῦ λοιποῦ θὰ κάθεται στὴ θέσι μου τὴν ἄλτη.

Γελῶ καὶ κλαίω... τῶν «Ψαρρῶν» καπνίζει τὸ φουγι
ἐβούρκωσε τὸ μάτι σας καὶ μὲ κυττᾷ θολό...
μαζί μου καὶ τὰ σύνεργα τῆς ψαρκίης θὰ πάρω
γιὰ νὰ ψαρεύω κάποτε στῆς Σούδας τὸ γιαλό.

Ἐγὼ μὲ καὶ ἔγινε λέσσα,
στὰ «Ψαρρά» μὲ θάζουν μέσα,
πέρνουν τὸν μουστακαλή,
τὸν ψαρᾶ, μὲ τὸ καλάμι,
ὅπου μέσα στὴ Βουλή
σιγανὸ τὸν λὲν ποτάμι.

Λύπης καὶ χαρᾶς ἡμέρα
καὶ γιὰ μὲ τὸν Ἀρμοστή,
ποῦ θὰ δείξω κι' ἐκεῖ πέρα
τί βερόκοκον ἐστί.

Τὰ «Ψαρρά» ποντοποροῦν,
ἀριβάρουμε στὴν Κρήτη,
καὶ τὴν βράκα μοῦ φοροῦν
καὶ μὲ πᾶν στὸν Ψηλορείτη.

Ζήτω, ζήτω, μοῦ φωνάζουν, καλῶς ὦρισε, σπολλάτι,
στρώνεται γιὰ μὲ τραπέζι στῆς Χαλέπας τὸ Παλάτι
μ' ὑποδέχεται κι' ὁ Πρίγκηψ μιά χαρὰ μὲ τὸν Λεμπά
ἔρχονται καὶ Τουρκαλάδες καὶ μοῦ βγάζουνε τὸ φέτι
κι' οἱ Μινίστροι μ' ἀπορία μὲ κυττοῦν ἀπὸ κοντὰ
κι' ὅλοι μ' ἐπὶ τρικαντὸ μου στέκουν δίχως τρικαντὸ.

Ψάλλουν ἀπὸ κάθε μέρος
τῆς καινούριας καταντιᾶς,
φθάνει κι' ὁ Σκουνητὴς ὁ γέρος
κι' ἄλλο πλῆθος μὲ σκουνητᾶς.

Κόμμα, ποῦ πιασες μαγιά,
κόμμα μου σιωπηλὸ,
κόμμα ποῦ κ' ἀρδάρωσες.

Φεύγω καὶ τ' ἀφίνω γειὰ,
κατεσθόδο μου καλὸ
καὶ καλαῖς ἀντάμωσαι.

Μὰ μὴν κλαῖτε καὶ δὲν φεύγω πρὶν νὰ πάψῃ τὸ μουγγα
γιὰ τὴν ὥρα πᾶω ψάρια νὰ χαρῶ στὴ Μαδουρή.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀριστείδης ὁ Κουκούλης, ἔμπορος Ἀμερικῆς,
ἕνας κύριος μὲ γνῶσι καὶ τὰ μάλιστα γλυκὴ,
τὴν σεμνὴν Παναγιωτίτσαν ἐνυμφεύθη τοῦ Λατῆ
πολυζήλευτο κορίτσι μ' ὠμορφιά καὶ χαρακτῆρα.
Ὁ δὲ κύριος Τριφίλης, ὁ τοῦ πικλῆν Παναγιωτίτη,
ἔλλαξε τὰ στέφανά των, κι' ἔγιν' ἕνας γάμος πρῶτος.